

HOMÁLYBAN

Szemed előtt homályban
ülő betűk, számok.
Olvasatlan forgandóság
a fehér fürtös akácok
májusi havazásában.
Mélyen ülő szemeid apró
bogárként villódnak, –
a befelé látás napfürdette
rétjén. A félretett, beszakadozott
képeket is előhozza, beragyogja
az emlékezet. Szeretném látni
megélt napjaid, betolakodóként
múltadban lenni.
Ősleletként letapogatni
bekövült fiatalságod
a csönd védelme alatt.

ÁRNYÉKTÓCSÁK

Árnyéktócsák a földön,
melyen az idő hangtalanul
lépked. Rád rakódik
az út pora, beszegi arcod
ez a meddő körfutás, mely
mindig egy pontra tér vissza.
Állsz megsemmisülten,
s az álmos égből virágpihék
hullanak feléd.

ÉRINTÉSEK

Valami megállás-nélküliség
hajt. A benned feszülő
összevisszaság szétrepeszt.
Benned nyargal a nyár,
színei arcodon érnek.
Elmész válladon
a gonddal, rád fonódik,
mint eleven inda.
A biztosnak vélt jelek
ma meghazudtolnak.
Térben és időben való
távolságban próbálsz
meglelni helyed a világban.
A szavak megragadnak,
kézzel érintenek
a szélütötte csendben.

Ács Irén: Déry Tibor és felesége, 1977